

ANIMALELE DIN SAVANA

ERBIVORE DIN SAVANA

Intinderile mari de ierburi asigura hrana erbivorelor. Aceste animale nu se incomodeaza unele pe altele, deoarece mananca plante diferite. Cele mai bune pasuni sunt cele cu iarba cruda crescuta primavara sau in anotimpul ploios .Odata cu schimbarea anotimpurilor, multe erbivore fac migrati – calatorii lungi in cautarea hranei.

MANCATUL FRUNZELOR SI MANCATUL

Animalele ca girafa,elefantii,rinocerii negri si unele antilope se hranesc cu frunzele copacilor sau arbustilor.Alte animale ca bovinele,zebrele si hipopotamii, rasc iarba.

Elefantii ajunsi ei la frunzele din varful copacilor,in anotimpul ploios ei mananca iarba.

Gazelele-girafa pot sta in doua picioare pentru a ajunge la frunze. Nici un alt copitatnu este capabil de asa ceva.

Antilopa kudu se hraneste cu frunze care cresc la nivelul ei. Antilopa pitica se hraneste cu frunze care cresc aproape de sol.

Rinocerul negru are buza superioara foarte dezvoltata cu care apuca frunzele din dreptul capului sau. Rinocerul alb mananca muguri de iarba de la sol. Buza lui superioara este plata.

Zebrele prefera sa manance partea din mijloc a frunzelor dupa ce alte animale au mancat partea mai dura din exterior.

Bivolii pasc partea mai dura a frunzelor,adesea zebrele se tin in urma lor.

Noaptea, hipopotamii pasc iarba. Pe langa dintii cu care pasc ei au in fata inca o pereche de dinti enormi, cu care se apara si lupta pentru femele.

DIGERAREA IERBURILOR

Pentru a-si extrage energia din hrana, animalele trebuie sa o digere. Erbivore de savana consuma ierburi si frunze dure, greu de digerat. Pentru a supravietui, trebuie sa manance cantitati mari si sa digere bine. Erbivorele trebuie sa mestece indelung hrana pentru a o pregati pentru digestie. Dintii lor macina hrana, iar maxilarele se deplaseaza lateral.

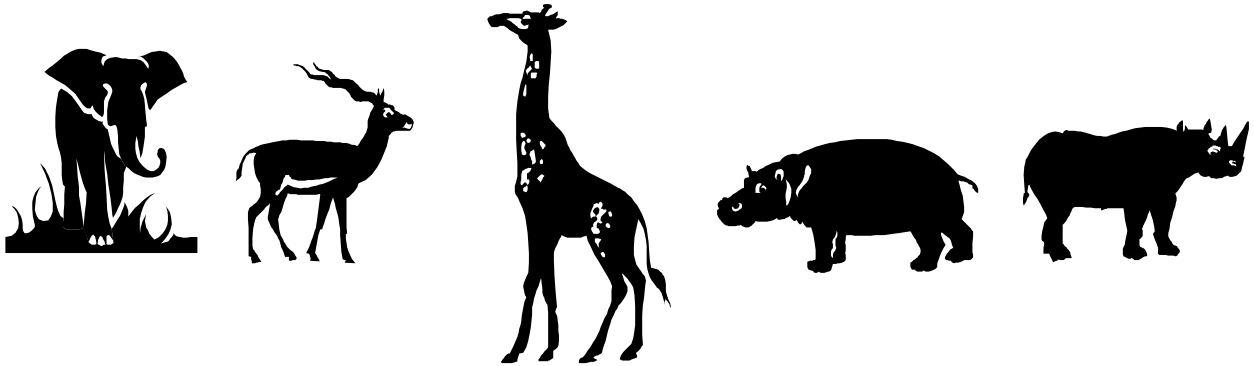
Unele ierbivore, ca girafele si bizoni, au stomacul format din doua compartimente in loc de unul, hrana ajunge pe rand in fiecare din acestea, astfel, in al doilea compartiment digera inca o data hrana semidigerata anterior si astfel obtinem o cantitate mai mare de energie.

GIRAFĂ

Avand o inaltime de 6 m., girafa este cel mai inalt mamifer si este cunoscuta pentru picioarele si gatul foarte lungi. Exista unele adaptari fiziologice fascinante ale acestei infatisari iesite din comun: o formatiune speciala de muschi automati care previn pericolul scurgerii in cap a unui val de sange la presiune inalta atunci cand animalul isi apropie capul de sol pentru a bea apa. Inaltimea si aspectul stangaci al acestor animale pot sa le faca sa para vulnerabile, insa ele pot alerga cu o viteza de 50 km/h si au o lovitura cu piciorul foarte puternica. O lovitura cu una din imensele copite posterioare pote sa ucida un leu. Spre deosebire de coarnele cerbilor, coarnele girafelor sunt scurte si permanente, insa farmecul lor este suprafata mare de piele de culoare deschisa, acoperita cu pete brun-roscate.

ANTILOPA

Grupa antilopelor se distinge de grupa cerbilor prin faptul ca antilopele au coarnele goale pe dinauntru si neramificate. Antilopele sunt foarte diferite. Unele sunt imense, precum antilopa elan, avand inaltimea de aproximativ 2m., pe cand altele sunt mici, cum ar fi antilopa regala, cu inaltimea de 25 cm. Unele antilope traiesc in paduri, in regiuni muntoase sau mlastinoase, insa majoritatea sunt raspandite in campii secetoase din estul si sudul Africii, in cirezi numeroase. Exista cinci tipuri de antilope: kudu, bushbuck, duiker, cal si gazele.

CARNIVORELE DIN SAVANA

Erbivorele din savana reprezinta hrana carnivorelor. Carnea este o hrana consistenta mai usor de digerat decat plantele. Carnivorele nu au voie sa manance atat de mult, ele se pot odihni mai mult timp.

TIPURI DE CARNIVORE

Animalele de prada sunt animalele care vaneaza. Ele mananca numai carne proaspata; prada lor. Toate animalele de prada au vedere buna. Ochii lor sunt plasati frontal si sunt apropiati astfel prind mai usor vanatul. Animalele care se hranesc cu cadavre se numesc necrofage. Ele curata pana la os carnea animalelor moarte.

PRADATORI DIN SAVANA AFRICANA

Cainii salbatici africani traiesc impreuna in grupuri numite haite. Vaneaza animale mari urmarindu-le pana la epuizare.

Leopardzii vaneaza singuri noaptea. Omoara mai mult decat pot manca si duc prada in copaci pentru mai tarziu.

Leii sunt singurele feline care vaneaza in grupuri numite familii. Femelele vaneaza impreuna pandindu-si prada ore intregi.

Gheparzii vaneaza singuri. Alearga cu o viteza de 100km./h., dar renunta daca dupa un minut nu reusesc sa prinda prada.

NECROFAGII

Unele animale cum sunt vulturii, sunt in totdeauna necrofagi, altele vaneaza de regula fiind necrofage cand hrana se imputineaza.

Acvila strigatoare sfasie pielea pentru a ajunge la carne.

Vulturul plesuv negru nu are cioc puternic. El se poate hrani numai dupa ce alt animal a sfasiat pielea victimei.

Serparul este si vanator si necrofag . El mananca animale mici : serpi.

Hienele au gat si gura puternica, cu care zdrobesc oasele. Ele omoara antilope mici soi sunt necrofage cand nu au ce vana.

Serpi mananca animale mici . Multi sunt prea lenti pentru a-si urmari prada , in schimb se ascund si asteapta sa treaca prada prin drepul lor. Ei omoara prada in mai multe feluri.

Vipera pufaitoare isi otraveste prada muscand-o care secreta o substanta numita venin.

Pitonul isi sufoca prada .Ei se mai numesc si conscriptori. Ei se incolacesc in jurul prazii si o strang cu putere pana aceasta nu mai respira si moare.

Serpii isi deschid larg maxilarele si isi inghit prada intreaga. Apoi se retrag pentru a o digera si vaneaza din nou cand le este foame. O masa consistenta ii ajunge unui piton cateva saptamani.

HIENELE

Hienele au aparut in tertiar, la sfarsitul miocenului, cu 25-45 milioane de ani in urma. Stramosii lor apartineau familiei viveridelor, erau mamifere rapitoare de mici dimensiuni, si primele se si asemanau cu civeta. Dintre hienele ce traiesc azi hiena patata este cea mai mare, si este specia cea mai raspandita in Africa. Populeaza multe tipuri de habitaturi - printre care deserturile, in zone cu tufisuri uscate, tinuturi paduroase - din sudul desertului Sahara pana in Africa de Sud – exceptand partea cea mai sudica si bazinul fluviului Congo. Zona ei de raspandire include o parte de raspandire a celorlalte specii. Blana hienei patate are deseori par lung si gros, de culoare brun-galbui sau kaki, cu pete neregulate de culoare inchisa. Labele, botul si capatul cozii sunt de culoare maro foarte inchis sau chiar negru, gatul si umerii fiind acoperite de o coama scurta si deasa.

CAINI SALBATICI

Exista multe specii de caini salbatici. Toate aceste specii cu exceptia cainelui jder si a cainelui tufisurilor, pot fi usor recunoscute ca apartinand familiei cainilor. Cu o infatisare atletica, mereu atenti ei au corpul relativ lung si musculos, picioare lungi si subtiri si coada lunga, in general destul de stufoasa. Intregul corp, inclusiv fata, este acoperit cu blana a carei culoare variaza in functie de specia. Labele cu patru degete (majoritatea speciilor au un al cincilea deget atrofiat la labele din fata) au gearele neretractile. Botul

este lung si conic iar urechile sunt de obicei destul de mari si ridicate.
Cainele salbatic african este neobisnuit prin faptul ca are urechi rotunjite, si nu ascutite, foarte mari fata de marimea corpului.